

SỐ 488

KINH BẢO THỌ BỒ-TÁT BỒ-ĐỀ HẠNH

Hán dịch: Đời Tống, Tam tạng Pháp Hiền.

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật cùng chúng đại Bí-sô một ngàn hai trăm năm mươi vị, trú tại lầu gác Đại lâm, thuộc thành Quảng nghiêm.

Những Bí-sô này đều là Đại A-la-hán, các lậu đã tận, không còn phiền não, dứt các trói buộc, đạt được tự lợi, buông các gánh nặng, việc làm đã xong, như đại Long vương, tâm khéo giải thoát, tuệ khéo giải thoát, đạt được sự giải thoát sâu xa nơi chánh đạo, các căn được điều phục, uy nghi luôn hiện bày, chỉ có Tôn giả A-nan là còn ghi nhận, phụng hành tạng pháp của Phật.

Lại có chúng Đại Bồ-tát gồm một ngàn vị, tất cả đều chứng đắc pháp nhẫn bình đẳng, pháp môn Tổng trì nơi địa Không thoái chuyển, đều là bậc đại trí có lòng tin lớn, nói làm tương ứng, đoạn các nghi hoặc, tướng mạo viên mãn, luôn vui vẻ, không còn lo lắng, hành trì tinh tấn. Chư vị đều là các bậc Pháp vương tử, biết tự tánh của các pháp, giảng nói chánh pháp không hề mệt mỏi, giúp diệt trừ mọi thứ hý luận, hóa độ chúng sinh phát khởi trí Phật, không bỏ qua những việc đem lại lợi lạc, đạt nhẫn nhục lớn, lia các pháp của cảnh giới diên đảo, đầy đủ mười Địa, khéo biết về ba thời, rõ tự tánh là không sinh không diệt, dứt hẳn trói buộc, chứng đắc các Tam-ma-địa Không, Vô tướng, Vô nguyện. Tuy ra khỏi sinh tử nhưng vẫn thị hiện vào nẻo luân hồi để độ sinh, chẳng thích hạnh Thanh văn, Duyên giác, chỉ phát huy tâm đại Bồ-đề, tùy theo căn cơ của chúng sinh mà thuyết pháp. Danh hiệu của chư vị là: Bồ-tát Từ Thị, Bồ-tát Diệu Cát Tường, Bồ-tát Biện Tích, Bồ-tát Bảo Thủ, Bồ-tát Hương Quang, Bồ-tát Vô Biên Quang, Bồ-tát Trừ Cái Chướng, Bồ-tát Thắng Nghĩa Tâm, Bồ-tát Đắc Quang Vương, Bồ-tát Đoạn Nhất Thiết Ưu Ám, Bồ-tát Tát-lý-pha-vĩ-sa-ma-na-lý-thi, Bồ-tát Nội Hạnh, Bồ-tát Vô Biên Ý, Bồ-tát Cụ Đại Tinh Tấn Bộ Ý, Bồ-tát Bảo Hải, Bồ-tát Trang Nghiêm Vương, Bồ-tát Cụ Đại Thần Thông Vương, Bồ-tát Vô Sai Bộ, Bồ-tát Thắng Ý, Bồ-tát Phổ Mãn, Bồ-tát A-na-phạ-la-noa-lý-thi, Bồ-tát Thường Hỷ, Bồ-tát Thượng Kim Quang, Bồ-tát Quán Nhất Thiết Pháp Ý, Bồ-tát A-thuật-nghiễn Đà-na-la Câu-tô-di-đa, Bồ-tát Thủ Tích, Bồ-tát Vô Ưu Cát Tường, Bồ-tát Tu-di Tạng, Bồ-tát Quán Tự Tại, Bồ-tát Hương Tự Tại Vương, Bồ-tát Hoan Hỷ Vương, Bồ-tát Vô Biên Tuệ Tạng, Bồ-tát Trì Nhất Thiết Diệu Pháp Tạng, Bồ-tát Sư Tử Hống Âm. Các Đại Bồ-tát này đều là bậc Thượng thủ.

Đến giờ thọ trai, Đức Thế Tôn đắp y mang bát, cùng chúng đại Bí-sô hai ngàn vị trước vây quanh, đi vào thành Quảng nghiêm khát thực. Đến cửa thành, Đức Thế Tôn dùng tâm đại Từ bi thị hiện lực thần thông, phóng ra ánh sáng lớn chiếu tỏa khắp nơi,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

khiến thành Quảng nghiêm trông như ngọc lưu ly, làm cho bốn ngã đường đều thanh tịnh. Chúng sinh ở những nơi này, nhờ tiếp xúc với ánh sáng ấy, nên người mù được thấy, người điếc được nghe, người câm nói được, người mê hoặc được chánh niệm, trời tuôn hoa như mưa đầy khắp thành, thiên nhạc tự tấu, diệu âm trong lắng, dưới đến địa ngục A-tỳ, trên đến cõi trời A-ca-nị-trá, khiến mọi chúng sinh đều được an vui. Bấy giờ, vua Tinh-hạ-lý-tha-vĩ trị vì thành Quảng nghiêm có người con tên là Bảo Thọ mới lên ba tuổi, được nhũ mẫu bế đang ở nơi cung điện. Khi ấy, Bảo Thọ bỗng thấy tướng ánh sáng hiem có và nghe các việc kỳ lạ trong thành, liền từ trên tay nhũ mẫu bước xuống đất, đứng ngay thẳng trước nhũ mẫu nói kệ:

*Lực oai đức người nào
Hiện tướng hy hữu này
Như vô lượng mặt trời
Chiếu khắp ba ngàn cõi?
Trong ấy, các đường ác
Tất cả được thanh tịnh
Thần thông đó như vậy
Vì con mẹ nói rõ.
Trời mưa nhiều hoa đẹp
Rải khắp nơi cõi Phật
Hợp thành lọng vi diệu
Hiện bày giữa không trung.
Mười phương có chim lạ
Bay liệng, hót, tụ tập
Nam, nữ đều rất vui
Trang điểm đẹp khác thường.
Người mù lại thấy rõ
Người điếc lại nghe xa
Người câm thì nói được
Mê hoặc được chánh niệm.
Những xấu xí thô lậu
Biến thành tướng diệu sắc
Tất cả người không thiện
Đều phát tâm Từ bi.
Ai hành ở thế gian
Phát khởi sức thần thông
Đây là việc tối thượng
Vì con mẹ nói rõ.*

Nhũ mẫu liền dùng kệ đáp Đồng tử Bảo Thọ:

*Công đức báu xuất hiện
Thanh tịnh khó nghĩ bàn
Hạnh thanh tịnh tối thượng
Không cầu, không tặng giảm.
Thế Tôn là mắt sáng
Xem chúng sinh như mình
Hóa độ ở thế gian*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Không phân biệt thân sơ.
Thị hiện đến khắp thực
Không trụ tướng thế gian
Không nhiễm pháp trần tục
Như hoa sen trong nước.
Đoạn trừ nghi chúng sinh
Từ bi thường lợi vật
Khổ não của muôn loài
Chỉ có Phật trừ sạch.
Khen ngợi cũng không mừng
Hủy báng cũng không giận
Không còn các chướng ngại
Vào đời như gió mát.
Là bậc thầy thế gian
Đại Pháp vương tối thượng
Khéo giải pháp thâm diệu
Sáng tỏ Đệ nhất nghĩa.
Thường nói pháp trung đạo
Dứt mọi nẻo lấy, bỏ
Lời pháp luôn tịch tĩnh
Xa lìa các xứ sở.
Trí chứa tướng vô ngã
Khối phước lớn tối thượng
Thiện Thệ Thế Gian Giải
Là bậc vô biên tướng.
Thân Phật như Tu-di
Cao lớn không ai bằng
Cũng như Ni-câu-đà
Trên dưới đều tương xứng.
Sắc thân như vàng ròng
Tỏa sáng đẹp như ngọc
Trong sạch như pha lê
Như trăng tròn mùa thu.
Đảnh đầu tròn như lọng
Tóc đen sậm bóng mượt
Búi tóc như xoắn ốc
Mỗi mỗi xoay về phải.
Diện môn như trăng rằm
An nhiên và thanh tịnh
Lông trắng giữa đôi mày
Xoay vòng về bên phải.
Hai mắt như sen xanh
Long lanh khéo quán sát
Môi đỏ như quả táo
Răng trắng, thẳng, kín sát.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tướng lười như lá sen
Dài, rộng phủ hết mặt
Mũi cao dài thẳng đứng
Trán rộng mà bằng phẳng.
Hai mi màu đen xanh
Kéo dài xuống đến tai
Hai tai lớn, cân đối
Tròn dài tiếp đến vai.
Âm thanh Như Lai nói
Trong trẻo như Tần-già
Dịu êm lại hòa nhã
Chúng sinh nghe liền vui.
Có các Khẩn-na-la
Khổng tước, ngỗng, anh vũ
Chim sáo Câu-chỉ-la
Uyên ương Câu-na-la.
Nhĩ-mẫu-đa, mạng mạng...
Các âm thanh như vậy
Cùng âm nhạc chư Thiên
Tất cả tiếng vi diệu.
Chẳng bằng tiếng Như Lai
Ở trong mười sáu phần
Một phần còn chẳng được
Cổ nhỏ lại tròn đủ.
Hai tay dài quá gối
Mười ngón cùng thon đều
Đủ các tướng đẹp quý
Mềm như Đâu-la-miên.
Màu đồng đỏ vi diệu
Lông ngực rộng và bằng
Rốn nhỏ tròn sâu kín
Âm tàng như mã vương.
Được che nên chẳng lộ
Cho đến xuống hai chân
Màu sắc như sen hồng
Bằng phẳng lại mềm mại.
Nổi lên ngàn hoa văn
Cùng màn lưới nổi kết
Đủ các tướng như vậy
Trăm phước đều trang nghiêm.
Đại trượng phu đủ lực
Thầy tất cả thế gian
Thường gắm tiếng sư tử
Thuyết giảng pháp bất nhị.
Những lời Phật nói ra

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Chân thật không sai lầm
Lời ái ngữ thuận hợp
Chúng sinh nghe liền vui.
Giác ngộ cho muôn loài
Ứng căn liền mở bày
Có công đức lợi lạc
Là tối thượng bậc nhất.
Trang nghiêm đủ như vậy
Gọi là Phật Thế Tôn
Trong mười phương thế giới
Phàm, Thánh không thể sánh.*

Đồng tử Bảo Thọ nghe nữ mẫu nói kệ tán thán Đức Phật rồi, liền nói:

–Thưa mẹ, con làm thế nào để được thấy Đức Phật?

Lúc này, Đức Phật biết được ý của Đồng tử Bảo Thọ, liền hiện thân đứng trước cung môn. Nữ mẫu đưa tay chỉ ra cửa, nói:

–Này Bảo Thọ, vị kia là Đức Phật!

Từ trên cung điện trông thấy Đức Thế Tôn, Đồng tử Bảo Thọ chấp tay đánh lễ và suy nghĩ: “Nếu có chúng sinh được thấy tướng của Như Lai đầy đủ công đức như vậy mà không phát tâm đại Bồ-đề thì khó được lợi lạc cho chính mình.” Bảo Thọ lại suy nghĩ: “Trải qua trăm ngàn câu-chi kiếp khó được gặp Phật. Nay ta được gặp Phật thật là hy hữu, ta nên xả thân này để cúng dường.” Nghĩ vậy, đồng tử tay cầm đóa sen vàng ngàn cánh, từ trên cung điện nhảy xuống.

Khi đó, Phật dùng thần lực gia trì nên đồng tử trụ giữa không trung, cầm hoa sen vàng dâng cúng Phật. Hoa sen vàng vừa rời khỏi tay đồng tử liền biến thành lọng hoa, do các báu trang nghiêm tươi đẹp hết mực, trụ giữa không trung bên trên chỗ Đức Phật.

Bấy giờ, Đồng tử Bảo Thọ ở giữa không trung chấp tay hướng về Đức Phật, nói kệ:

*Con dâng cúng hoa sen
Không vì đoạn phiền não
Cùng tất cả các pháp
Chỉ vì Bồ-đề Phật.
Như Bồ-đề không sinh
Chẳng có cũng chẳng không
Chẳng lấy cũng chẳng bỏ
Con hóa hiện từ Phật.
Chẳng ngu mê đắm chấp
Các tướng cùng không tướng
Con lia tất cả tướng
Cúng dường Phật Thế Tôn.
Các công đức đạt được
Cũng lia tất cả tướng
Nay dâng cúng hoa này
Không mong chứng Nhị thừa.
Chỉ vì đệ nhất thừa
Thường chuyển ở cõi Phật.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bấy giờ, Tôn giả Đại Mục-kiền-liên đứng hầu bên phải Phật, thấy sự việc như vậy, liền dùng kệ hỏi Đồng tử Bảo Thọ:

*Phật Thích-ca như vậy
Người kính tin, cúng dường
Sao tâm lại điên đảo
Bảo Bồ-đề không sinh?*

Bảo Thọ liền dùng kệ thưa Tôn giả Mục-liên:

*Các pháp vốn không sinh
Chỗ thí không, vô vi
Pháp tánh vốn như vậy
Tại sao nói có sinh?
Đầu tròn mặc ca-sa
Trụ vào tướng La-hán
Nếu chẳng thể biết “không”
Sao rõ được trí Phật?
Nếu Tôn giả có vọng tưởng
Cúng dường vô lượng Phật
Tuy cúng Phật như vậy
Thật chưa phải cúng dường.
Tôn giả cho đến nay
Còn chưa đoạn vọng tưởng
Tâm Tôn giả nghĩ sao
Không tướng nói có tướng.*

Tôn giả Đại Mục-kiền-liên lại hỏi đồng tử:

–Như Lai không chứng đắc đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác chẳng? Cũng chẳng giảng nói pháp sao?

Đồng tử Bảo Thọ đáp:

–Phàm là bậc đại trí thì chẳng trụ nơi tướng Bồ-đề, chẳng trụ nơi tướng Như Lai, tánh của các pháp là vô vi, vốn không có sinh. Nếu biết rõ như vậy, tức biết được pháp tánh, chẳng có kinh sợ, xa lìa thân sơ, không đến không đi, không hành không tướng, chẳng trụ nơi pháp Phật, chẳng trụ nơi pháp Duyên giác, chẳng trụ nơi pháp Thanh văn, cũng chẳng trụ nơi pháp tham, chẳng trụ nơi pháp sân, chẳng trụ nơi pháp si, cho đến chẳng trụ nơi các pháp phiền não, vô minh, ngu mê của chúng sinh. Cũng lại chẳng trụ nơi có sắc không sắc, có tướng không tướng, có tướng không tướng, thanh tịnh hay không thanh tịnh, thân khẩu ý bình đẳng hay không bình đẳng, vì tất cả các pháp đều không có chỗ trụ.

Tôn giả Đại Mục-kiền-liên lại hỏi:

–Này Đồng tử Bảo Thọ! Như Lai đối với đạo quả Bồ-đề vô thượng chẳng chứng đắc chẳng?

Đồng tử đáp:

–Không có chứng đắc. Nếu có chỗ chứng đắc tức là trụ nơi tướng Như Lai, trụ nơi tướng Bồ-đề, trụ nơi tướng giải thoát. Nếu trụ nơi tướng ấy tức là ngu mê.

Tôn giả Đại Mục-kiền-liên nói:

–Đồng tử! Tôi cũng vô tướng, đồng tử cho là có tướng. Lại nói: Chỗ hỏi của tôi lúc

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

nãy là theo tục đế.

Đồng tử Bảo Thọ thưa:

–Này Tôn giả Đại Mục-kiền-liên! Tất cả chúng sinh ngu mê, hư vọng liền sinh các căn chẳng thể điều phục.

Tôn giả Đại Mục-kiền-liên nói:

–Nếu chúng sinh đầy đủ sự hư vọng thì pháp cũng lại hư vọng, nếu đã hư vọng thì làm sao đồng tử nêu bày?

Đồng tử đáp:

–Này Tôn giả Đại Mục-kiền-liên! Nói pháp vô tướng mới là nói pháp. Giảng nói như vậy là không có chỗ đến, cũng không có chỗ chứng đắc, cũng không có chỗ biết, cũng không có chỗ thấy.

Tôn giả Đại Mục-kiền-liên nói:

–Này đồng tử! Nếu nói như vậy, thì nay cố gì đồng tử lại cúng dường Như Lai?

Đồng tử đáp:

–Thưa Tôn giả Đại Mục-kiền-liên! Nếu Tôn giả thấy như thế là thấy tướng Như Lai, thấy tướng người dưng cúng.

Tôn giả Đại Mục-kiền-liên nghe Đồng tử Bảo Thọ nói vậy thì im lặng đứng yên.

Đồng tử lại nói:

–Này Tôn giả Đại Mục-kiền-liên! Nếu chúng sinh thấy có tướng ấy thì chẳng thể giải thoát, chẳng được tự lợi, xa lìa Niết-bàn tịch tĩnh của Như Lai, chắc sẽ hưởng đến Thanh văn thừa.

Lúc đó, Tôn giả Đại Mục-kiền-liên nói kệ:

*Đồng tử tuy tuổi nhỏ
Trí tuệ như biển lớn
Trải qua bao thời gian
Thành tựu pháp vô sinh.*

Đồng tử Bảo Thọ dùng kệ trả lời:

*Học tức chẳng phải học
Tất cả học vô tánh
Đại trí học như vậy
Con học cũng như vậy.
Những điều Tôn giả hỏi
Chấp vào tướng chúng sinh
Chúng sinh vốn vô tướng
Các pháp không thủ đắc.
Nói có tướng Bồ-đề
Ngu mê chẳng chánh kiến
Nay tại sao Tôn giả
Còn trụ vào các kiến?
Người trí đối các kiến
Tất cả đều thanh tịnh
Pháp Phật, pháp ngu mê
Và cùng tất cả pháp.
Đều quán “không” như vậy
Là biết tánh các pháp*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nếu trụ tướng có không
Để cầu chứng Bồ-đề.
Pháp vốn chẳng có không
Bồ-đề sao đắc được!
Thuyết pháp không biên vực
Chúng sinh cũng như vậy.
Chẳng trụ tướng sai biệt
Ấy gọi là Niết-bàn
Hành luân hồi như vậy
Người tu không thật có.
Trong pháp vô tướng ấy
Người trí chẳng ngu mê
Ngu mê nói chứng đắc
Ấy đều trụ luân hồi.
Vô minh càng thêm lớn
Tức bị ma mê hoặc
Ngồi đạo tràng Bồ-đề
Vì chỉ bày tục đế.
Chỗ chứng của chư Phật
Lìa tục, lìa tịch tĩnh
Bồ-đề chẳng thể nói
Xa lìa thấy, chẳng thấy
Nếu thấy thật như vậy
Mới biết rõ pháp diệu.*

Bấy giờ, Tôn giả Xá-lợi-phất bạch Phật:

–Thưa Thế Tôn! Đồng tử Bảo Thọ này tu hành pháp ấy từ lúc nào?

Phật đáp:

–Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Khi ta bắt đầu phát tâm Bồ-đề vô thượng thì Đồng tử Bảo Thọ đã chứng pháp Nhãn vô sinh, trải qua ba trăm ngàn kiếp.

Lại nữa, này Tôn giả Xá-lợi-phất! Khi xưa, ta ở chỗ Phật Nhiên Đăng được thọ ký, ta mới chứng đắc pháp Nhãn vô sinh thì Đồng tử Bảo Thọ ở trong pháp hội đó là Đại Bồ-tát hiểu rõ về pháp “không” bậc nhất.

Tôn giả Xá-lợi-phất bạch Phật:

–Thưa Thế Tôn! Vì nhân duyên gì, trải qua thời gian như vậy, Bồ-tát Bảo Thọ vẫn chẳng chứng đắc Bồ-đề vô thượng?

Phật bảo Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Ông đem nghĩa này hỏi Bồ-tát Bảo Thọ, chắc hẳn Bảo Thọ sẽ trả lời cho ông.

Tôn giả Xá-lợi-phất vâng lời Phật dạy liền hỏi thẳng Bồ-tát Bảo Thọ:

–Tại sao nay ông chưa thành Phật?

Bồ-tát Bảo Thọ đáp:

–Thưa Tôn giả! Vì Bồ-đề vô thượng là không thể thủ đắc nên con không thành Phật.

Tôn giả Xá-lợi-phất nói:

–Bồ-tát Bảo Thọ, ý ông nghĩ sao? Như Lai thành Phật chẳng có tướng chẳng?

Bồ-tát Bảo Thọ đáp:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Nếu Như Lai đối với Bồ-đề mà có chứng đắc tức là chấp giữ tướng, nếu chấp giữ tướng thì là vọng tưởng.

Tôn giả Xá-lợi-phất nói:

–Này Bồ-tát Bảo Thọ! Từ trước đến nay Bồ-tát trụ nơi hạnh gì? Trụ nơi hạnh gì? Lại dùng pháp gì để hóa độ bình đẳng?

Bồ-tát Bảo Thọ đáp:

–Đối với một pháp con hãy còn không trụ, huống nữa là có bốn pháp. Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Tôn giả chớ nói con là có thuyết pháp, có chứng Bồ-đề, là Như Lai, được giải thoát?

Tôn giả Xá-lợi-phất nói:

–Thật hiếm có, này thiện nam! Nếu đồng tử đối với pháp có khả năng biết rõ như vậy thì hãy đến với Phật xin xuất gia, rất hợp.

Bồ-tát Bảo Thọ liền nói kệ:

*Có những người xuất gia
Đắm chấp tướng xuất gia
Tâm vọng tưởng mê hoặc
Xưng là có chứng đắc.
Kiến chấp đối các pháp
Tu hành nhân bố thí
Muốn cầu quả vô vi
Chỗ chứng là hữu vi.
Chẳng rõ địa vô tướng
Thấy có sinh, không sinh
Cùng tướng đắc, không đắc
Nói được vị cam lộ.
Người này đối pháp Phật
Gọi là người phá pháp
Như Lai Thích Sư Tử
Nói pháp tịch, vô tướng.
Chẳng trụ tâm, phi tâm
Chẳng trụ tánh, vô tánh
Nếu thấy nói như vậy
Tức là thấy Phật nói.
Nếu người thấy có tướng
Người ấy mắt chẳng tịnh
Ngã kiến chẳng giải thoát
Người trí chẳng nên hành.
Ngã kiến là ngu mê
Chấp thấy có tướng thường
Vì tự có tướng chấp
Nên nói đắc Niết-bàn.
Chẳng biết tánh mộng huyễn
Cùng trái không, vô tướng
Phật nói người như vậy
Là kẻ đại vô trí.*

*Cho đến điều các căn
Trì giới, chấp thiên định
Khởi lên tâm vọng tưởng
Trụ tướng mê câu quả.
Đây là giấc trong pháp
Người trí phải nên biết
Dùng các pháp như vậy
Xuất gia nào ích gì.
Pháp giới vốn vắng lặng
Các pháp không phân biệt
Như âm vang trong núi
Người trí chẳng thấy tướng.
Nên trụ vào như như
Không phân biệt tánh, tướng
Biết rõ pháp như vậy
Sao trụ tướng xuất gia.*

Lúc đó, Bồ-tát Diệu Cát Tường hỏi Bồ-tát Bảo Thọ:

–Thế nào gọi là Bồ-đề?

Bồ-tát Bảo Thọ đáp:

–Lìa các nói năng gọi là Bồ-đề.

Bồ-tát Diệu Cát Tường hỏi:

–Đồng tử nói như vậy nghĩa là thế nào?

Bồ-tát Bảo Thọ đáp:

–Vì pháp vốn vô ngôn nên nói như vậy.

Bồ-tát Diệu Cát Tường hỏi:

–Là Bồ-tát ở Địa thứ nhất nên nói điều gì? Nên học thế nào?

Bồ-tát Bảo Thọ đáp:

–Nên nói như vậy: Chẳng đoạn tham dục, sân hận, chẳng bỏ ngu si, chẳng đoạn phiền não, cho đến chẳng bỏ năm uẩn, sáu xứ... Lại nữa, đối với trí tuệ, ngu si chẳng hề sinh nghi hoặc, không tâm niệm Phật, chẳng tư duy pháp, chẳng cúng dường chúng Tăng, cũng chẳng trì giới, đối với bạn bè chẳng cầu tịch tĩnh, cho đến cũng chẳng vượt thoát các nạn.

Này Bồ-tát Diệu Cát Tường! Vì Bồ-tát ở Địa thứ nhất nên nói như vậy, nên học như vậy. Ý Bồ-tát nghĩ sao? Này Bồ-tát Diệu Cát Tường! Không nên đối với các pháp mà có tướng trụ, nếu trụ nơi tướng tức là trụ nơi pháp, người đó là kẻ ngu mê, khởi pháp sinh diệt. Nếu đối với pháp được nói ấy không hề nghi hoặc, tức là biết rõ tánh của pháp giới. Nếu người có thể biết rõ pháp tánh như vậy thì được gọi là nói về Bồ-đề. Này Bồ-tát Diệu Cát Tường! Nếu có Bồ-tát nào nghe pháp này rồi mà không kinh sợ thì nên biết vị ấy đã chứng đắc không thoái chuyển.

Bấy giờ, trong chúng hội có tám Bí-sô vừa nghe nói về chánh pháp vô tướng này thì tâm chẳng ưa thích, liền ra khỏi pháp hội và thổ huyết mạng chung. Tất cả các Bí-sô này đều bị đọa vào đại địa ngục A-tỳ.

Bồ-tát Diệu Cát Tường bạch Phật:

–Thưa Thế Tôn! Tại sao tám Bí-sô này vừa nghe chánh pháp ở đây liền sinh tướng không tốt như vậy?

Phật nói:

–Này Bồ-tát Diệu Cát Tường! Ông chớ nói như vậy. Những Bí-sô này, đã trải qua hàng mười ngàn kiếp không được nghe chánh pháp, không được gần thiện hữu, do vậy, ngày nay vừa nghe chánh pháp như thế nên tâm họ chẳng ưa thích. Này Bồ-tát Diệu Cát Tường! Tám Bí-sô này, vào đời vị lai, ở trong ngục A-tỳ bỗng nhớ nghĩ về chánh pháp, liền đó mạng chung, sinh lên cõi trời Đâu-suất-đà làm Thiên tử, hoặc sinh trong nhân gian làm Chuyển luân vương, trải qua sáu mươi tám kiếp, sẽ được phụng sự cúng dường mười na-do-tha Phật. Cuối kiếp đó sẽ có Phật xuất hiện hiệu là Như Lai Vô Cấu Quang, Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác. Phật Vô Cấu Quang cũng như ta ngày nay, trụ ở thành Quảng nghiêm, rộng vì hàng trời người thuyết pháp, thọ ký. Khi ấy, các Thiên tử đó từ xa dùng Thiên nhĩ nghe Phật thuyết pháp, thọ ký, liền cùng tám vạn Thiên tử đồng đến chỗ Phật. Đến nơi, các Thiên tử đều tung rải các loại hoa trời đầy khắp thành Quảng nghiêm, lễ bái cúng dường Đức Thế Tôn rồi lui ra ngồi một bên, bạch Phật: Thưa Thế Tôn! Chúng con vui thích nghe nhận chánh pháp. Cúi mong Thế Tôn hãy vì chúng con giảng nói về hạnh Bồ-đề.

Bấy giờ, Như Lai Vô Cấu Quang vì những Thiên tử ấy mà giảng nói chánh pháp, khiến họ phát khởi tâm đại Bồ-đề. Các Thiên tử này vừa phát tâm, lập tức đối với quả vị Bồ-đề vô thượng đều đạt không thoái chuyển. Lúc này, trong thành Quảng nghiêm cũng có tám vạn bốn ngàn người đối với quả vị Bồ-đề vô thượng đạt được không thoái chuyển. Lại có một ngàn hai trăm người xa lìa trần cấu, đắc Pháp nhãn thanh tịnh.

Đức Thế Tôn lại bảo Bồ-tát Diệu Cát Tường:

–Giả sử có Bồ-tát tu hành sáu Độ Ba-la-mật không có tuệ phương tiện trong trăm ngàn kiếp, cũng không bằng trong giây lát được nghe chánh pháp này. Vì sao? Vì người nghe chánh pháp này là đạt được công đức vô lượng, huống nữa là ưa thích ghi nhận cho đến biên chép, thọ trì, đọc tụng, vì người khác giảng nói rộng.

Này Bồ-tát Diệu Cát Tường! Nếu có người thích cầu quả vị A-la-hán và Bích-chi-phật thì đối với pháp này họ chẳng nên tu học. Nếu người thích cầu đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác thì nên tu học pháp này.

Bấy giờ, Bồ-tát Bảo Thọ biết Phật Thế Tôn cùng chúng Bí-sô chưa có nơi thọ thực, liền thưa nhũ mẫu:

–Nhũ mẫu hãy vào trong cung, lấy nhanh đủ các thức ăn để cúng dường Phật và chúng Tăng.

Nhũ mẫu liền vào trong cung lấy một bát đựng đầy trăm vị thức ăn, uống đưa cho Bồ-tát Bảo Thọ. Bồ-tát liền mang bát thức ăn đến trước Phật, phát nguyện: “Như Lai giảng nói tất cả pháp là vô tận, nếu lời nói ấy chân thật thì thức ăn này cũng vô tận, cho đến chúng Bí-sô cũng đều được no đủ.”

Bồ-tát Bảo Thọ liền đem bát đầy thức ăn, thức uống dâng lên Phật, rồi thưa với các Bí-sô:

–Các Tôn giả thương xót con mà thọ thực. Con cúng dường chẳng dùng thân, chẳng dùng tâm, lìa xa ba nghiệp, chẳng cầu quả phước, chẳng trụ nơi pháp hữu vi, chẳng trụ nơi pháp vô vi, cũng chẳng chấp trước nơi pháp thế gian, cũng chẳng trụ nơi quả vị Thanh văn, Duyên giác cùng Bồ-đề Phật.

Khi ấy, chúng Bí-sô không một vị nào đưa bát nhận thức ăn. Bồ-tát Bảo Thọ nói tiếp:

–Các Tôn giả nên thọ nhận thức ăn này. Tôn giả vui thích khát thực, nay con cũng

vui thích cúng dường, con không mong cầu gì ở các Tôn giả.

Bồ-tát Bảo Thọ lại phát nguyện: “Như lời chân thật của Phật, như Bồ-tát Diệu Cát Tường và trăm ngàn câu-chi Bồ-tát nơi đời vị lai, ở nơi cõi Phật Công Đức Trang Nghiêm Vương, đều được thành Phật, đồng một danh hiệu. Nếu lời này là chân thật thì nơi bát của các Bí-sô đang cầm đều được tràn đầy đồ ăn, thức uống. Nguyện thức ăn thức uống trong bát của các Bí-sô này là vô tận.”

Do nguyện lực ấy, nên trong bát của các Bí-sô tự nhiên thức ăn được đầy đủ.

Lúc này, Bồ-tát Bảo Thọ bèn đem thức ăn còn lại nơi đồ đựng, bố thí cho tất cả dân chúng trong thành Quảng nghiêm, đều khiến họ được no đủ. Vậy mà thức ăn, thức uống trong đồ đựng của Bồ-tát Bảo Thọ vẫn vô tận.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn dạy Bồ-tát Bảo Thọ:

–Có năm loại pháp bảo, đối với Bồ-tát hành thí có thể khiến được thanh tịnh. Những gì là năm? Một là hành thí không có mong cầu. Hai là tâm không vướng mắc vào việc bố thí. Ba là chẳng khởi tướng đối với việc bố thí. Bốn là chẳng thấy quả báo của thí. Năm là không khiến người thọ thí trả ân mình.

Phật nói:

–Lại có bốn loại pháp bảo nơi hành thí, Bồ-tát phải thường nên nhớ nghĩ: Một là thường niệm về Tam-ma-địa không. Hai là thường niệm Phật. Ba là thường niệm đại Bi. Bốn là thường niệm chẳng mong cầu quả báo cho mình. Nếu Bồ-tát hành bố thí ví như vậy, gọi là tịnh thí.

Phật bảo Bồ-tát Diệu Cát Tường:

–Sau ba mươi kiếp trong đời vị lai, Bồ-tát Bảo Thọ sẽ chứng đắc đạo quả Bồ-đề vô thượng, hiệu là Bất Không Lực xứng gồm đủ mười tôn hiệu: Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Đẳng Chánh Giác, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn xuất hiện ở đời. Chúng hội của Phật đó có vô biên Bồ-tát, đều trụ nơi địa Không thoái chuyển, oai lực vô biên, thọ mạng vô lượng.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn và chúng đại Bí-sô thọ thực xong cùng trở về bản xứ.

Bồ-tát Diệu Cát Tường bạch Phật:

–Thưa Thế Tôn! Kinh này nên gọi là gì? Chúng con thọ trì như thế nào?

Phật nói:

–Kinh này gọi là Hành Bồ-đề, cũng gọi là Pháp Đứng Đầu Trong Tất Cả Các Pháp, các ông nên theo như vậy mà thọ trì.

Phật giảng nói kinh này rồi, Bồ-tát Bảo Thọ cùng các đại chúng Trời, Rồng, Người, A-tu-la, Càn-thát-bà... nghe lời Phật dạy đều rất vui mừng, tín thọ phụng hành.

